

РЕШЕНИЕ

№ 390

гр. София, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в закрито заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Цветкова

Членове: Маргаритка Шербанова
Петър Гунчев

като разгледа докладваното от Вера Цветкова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231000600893 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.327 и сл. от НПК.

С присъда от 07.03.2023г., по нохд № 635/2020г., Софийски градски съд е признал подс. Р. М. С. за виновна в извършване на престъпление по чл.343 ал.1 б.В вр. чл.342 ал.1 от НК и във вр.чл.55 ал.1 т.1 от НК й е наложил наказание лишаване от свобода за срок от 1 /една/ година и 6 /шест/ месеца, като на осн.чл.66 ал.1 от НК е отложил изтърпяването на наказанието с изпитателен срок от 3 /три/ години.

На осн.чл.343г от НК във вр.чл.37 ал.1 т.7 от НК съдът лишил подс.Р. М. С. от право да управлява МПС за срок от 2 /две/ години.

На осн.чл.189 ал.3 от НПК, съдът осъдил подс.С. да заплати направените по делото разноси в полза на Държавата, по сметка на МВР по досъдебното производство в размер на 1 097 лева, както и по сметка на СГС сумата от 6 031 лева разноси за съдебното производство, както и 10,00 лева държавна такса за служебно издаване на изпълнителни листове.

Срещу постановената присъда е постъпила жалба от защитника на подс. С. – адв.М.Г.. В жалбата се изразява недоволство от присъдата, като се прави искане тя да бъде отменена изцяло, тъй като е неправилна и незаконосъобразна. Съдът приложил неправилно материалния закон и направил погрешен анализ на събраните по делото доказателства, като липсвали безспорни и несъмнени доказателства за извършеното от подсъдимата престъпление с възприетата квалификация. Възприетата от първият съд фактическа

обстановка почивала на предположения. Съдът избирателно кредитирал само тези доказателства или части от тях, които подкрепяли обвинителната теза, а е игнорирал възраженията на защитата на подсъдимата относно оценката на доказателствените искания, направени в хода на съдебното следствие, с оглед установяване на обективната истина по случая. Посочват се от защитата недостатъци в обстоятелствената част и диспозитива на изготвения обвинителен акт. Прави се анализ на изготвената по делото КСМАТЕ. Твърди се, че е било допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като обвинителния акт бил вътрешно противоречив и недостатъчно ясен, а това попречило на подс.С. да разбере за какво точно престъпно деяние е привлечена в това й качество. Тези пропуски водели до ограничаване на правото на защита на подсъдимата, която била лишена от възможността да разбере в какво конкретно престъпление е обвинена и въз основа на какви факти СГП е приела, че е осъществен съответния елемент от фактическия състав на деянието.

Защитата посочва, че в хода на съдебното следствие, на подс.С. е било повдигнато ново обвинение за престъпление по чл.343 ал.1 б.В вр.чл.342 ал.1 от НК вр.чл.20 ал.2 изр.2 от ЗДвП, като релевира довод за допуснати отстраними съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване на правата на подсъдимата. В обстоятелствената част на обвинителния акт следвало да намерят място всички онези факти и обстоятелства, които обуславят съставомерността на деянието и участието на подсъдимата в осъществяването му и доказателствата, чрез които се индивидуализира престъплението. Нито в обстоятелствената част на обвинителния акт, нито в диспозитива му е посочено, че в кръвта на пострадалия е установено наличие на алкохол и че деянието е било извършено при условията на съпричиняване от негова страна. Обобщава се, че при повдигане на новото обвинение на подс.С. са били допуснати процесуални нарушения, които са пречка за нея да научи за какво точно обвинение е привлечена към наказателна отговорност и да разбере срещу какви факти и обстоятелства следва да се защитава и да организира защитата си. Изложеното било абсолютно процесуално нарушение по смисъла на чл.348 ал.3 т.1 от НПК. Защитата предлага собствен анализ и на събраните по делото доказателства – показания на свидетелите и обяснения на подсъдимата, както и заключения на изготвените експертизи. Според защитата, не са били установени всички елементи от състава на инкриминираното от обвинителния акт престъпление, не е установено авторството на деянието от подс.С. от обективна и субективна страна, което било с неправилна правна квалификация. Липсвали категорични доказателства, че тя е извършила посоченото престъпление. Липсвала причинно-следствена връзка между дължимото поведение на подс.С. и настъпилия общественонеопасен и противоправен резултат, поради което не са налице предпоставките за постановяване на осъдителна присъда.

На следващо място се посочва, че присъдата е постановена при допуснати нарушения на процесуалните правила, които са довели и до нарушение на материалния закон. Първият съд не е подложил на внимателна преценка и пълно изследване всички относими към предмета на обвинение доказателства. Съгласно практиката на Върховния съд, не всяко нарушение на правилата за движение по пътищата е основание за наказателна отговорност. Защитата

прави искане за повторен разпит на св.Д. К., която е била единствения пряк свидетел-очевидец на ПТП и чийто показания, дадени в хода на съдебното следствие са били игнорирани от първостепенния съд при постановяване на присъдата.

В заключение, защитата моли да бъде отменена атакуваната присъда на СГС и да бъде постановена нова, с която подс.Р. С. да бъде оправдана.

В депозирано допълнително изложение към въззивната жалба, защитата на подс.С. повтаря отново изложените вече доводи. Подчертава, че присъдата е незаконосъобразна и постановена при нарушения на процесуалните правила относно преценката и анализа на доказателствата, които нарушения са довели до накърняване правата на подсъдимата и до неправилно приложение на материалния закон. Не били обсъдени от решаващият съд всички събрани по делото доказателства, послужили за изграждане на непротиворечив извод за авторството на деянието. Не били изследвани обективно, всестранно и пълно всички обстоятелства по делото, относими към главния факт от предмета на доказване. В мотивите си, съдът преразказал свидетелските показания, като липсвал отговор на направените възражения от защитата относно допуснатите съществени нарушения на процесуалните правила в досъдебното производство. Налагал се извод за липса на надлежни мотиви, който порок представлява съществено процесуално нарушение и налага отмяна на постановения акт. Защитата предлага друг анализ на събраната доказателствена съвкупност. Изразява се несъгласие с позоваването от съда на съдържанието на ТР №28/1984г. – т.5 на ОШНК на ВКС. Повтаря се искането за отмяна на постановената осъдителна присъда и се моли да бъде постановена нова, с която подс.С. да бъде оправдана по повдигнатото обвинение.

Въззивна жалба срещу постановената от СГС присъда е била депозирана от частните обвинители В. В. и Д. Ф. чрез техния повереник адв.Б.. Обжалва се присъдата на СГС в частта относно размера на наложеното наказание на подс.С., което според частните обвинители е явно несправедливо и крайно недостатъчно за постигане целите на закона, визирани в чл.36 от НК. Така наложеното наказание не съответствало на обществената опасност на деянието, както и на отегчаващите вината обстоятелства. Застъпва се становище, че СГС е проявил крайна снизходителност по отношение на наказателната отговорност, която следва да понесе подсъдимата. Отчетено било, че подсъдимата е с чисто съдебно минало, което било второ смекчаващо вината обстоятелство, наред със съпричиняващото поведение на пострадалото лице. От друга страна било установено, че подсъдимата се е движила с превишена скорост в населено място, като тази скорост не е била съобразена с пътните условия, осветеността на фаровете в тъмната част на денонощието и в участък, който налага повишено внимание. Поради това се изразява становище, че наказанието следва да бъде определено над минималния размер, предвиден в закона. Според частните обвинители, минималното по размер наказание и приложението на чл.66 от НК било неправилно, тъй като целите на личната и генералната превенция не би могло да бъдат постигнати по този начин. Лишаването от право да управлява МПС, наложено на подсъдимата, било крайно снизходително от страна на първия съд. По тези

съображения се моли да бъде изменена обжалваната присъда на СГС, като бъдат увеличени наложените на подсъдимата наказания.

В съдебното заседание пред въззивната съдебна инстанция, защитата на подс.С. – адв.Г. посочва, че във въззивната жалба и допълнението към нея са релевирани възражения за неправилно приложение на закона, изразяващо се в неправилна преценка на доказателствата по делото, респективно неправилно установени факти. Счита постановената присъда за незаконосъобразна, постановена при съществени нарушения на процесуалните правила относно преценката и анализа на доказателствата, които нарушения са довели до накръняване правата на подзащитната му и до неправилно приложение на закона. Според защитата, постановената присъда следва да бъде отменена изцяло като неправилна и незаконосъобразна, поради нарушение на материалния и процесуалния закон. Първият съд не обсъдил всички събрани по делото доказателства, послужили за изграждане на непротиворечив извод за авторството на деянието и не изградил фактически и правни изводи за авторството на деянието. Според експертите по назначената в хода на съдебното следствие повторна АТЕ, основната причина за възникването на ПТП е предприетото пресичане на платното за движение на бул.“Ал.Малинов“ от пешеходеца Е. В. В. на необозначено място за движение на пешеходци, при наличие на предпазен пешеходен парапет с височина 1,20 м. на междинна ивица, без да се съобрази с положението на приближаващия автомобил. Защитата посочва, че и при двете хипотези на чл.20 ал.2 от ЗДвП, дори с разрешената за града скорост, при начина и мястото на пресичане на пътното платно от Е. В., ударът в пострадалия е бил непредотвратим при обективно късното забелязване на същия като опасност за движението от водачката С., а тя не е била длъжна заради други обстоятелства да се движи с по-ниска скорост. Превिшаването на разрешената скорост, освен, че не е включено в новото обвинение от прокурора от СГП, е минимално и не е причина за ПТП. Застъпва се становище, че материалния закон не е приложен правилно от първия съд, с оглед приетите за установени по делото факти. ВКС многократно подчертавал, че не всяко нарушение на правилата за движение по пътищата е основание за наказателна отговорност. Защитата посочва, че водачът на МПС може да бъде осъден за транспортно престъпление само при доказано виновно нарушение на конкретни правила за движение, които стоят в причинна връзка с ПТП и последиците от него. Според защитата, в настоящия случай би било правилно и законосъобразно да се приеме, че за водача Р. С. деянието е случайно по смисъла на чл.15 от НК и тя не би следвало да понесе наказателна отговорност за случилото се с Е. В.. Поради това моли за бъде отменена първоинстанционната присъда, с която е била осъдена подс.С. и да бъде постановено нова, с която тя да бъде оправдана.

В съдебно заседание пред САС, подс.Р. С. поддържа казаното от защитника си. Реализирайки правото си на последна дума, подсъдимата заявява, че пострадалият Е. В. е излязъл внезапно на платното. Не е имала възможност да го види, защото се е придвижвала от трета във втора лента и в този момент е следяла всички автомобили, които са били зад и

пред нея с такава скорост, като едните отивали в лявата лента, а тя преминавала от най-дясната в средната лента. Тъй като на платното на бул.“Ал.Малинов“ през 2018г. не е била позволена автобусната лента, тя е била длъжна да се премести предварително в тази лента. Там имало спирка на метрото и не е могла да възприеме пострадалия В. в момента, в който се удостоверява в делото. Моли за оправдателна присъда. Посочва, че двадесет години, до 1995г. е била съдебен заседател и винаги е била справедлива.

В съдебно заседание пред САС, повереникът на частните обвинители В. В. и Д. Ф. – адв.Б. поддържа подадената въззивна жалба против постановената от СГС присъда в частта относно вида и размера на наложеното наказание. В коментар към мотивите на съда на стр.27 посочва, че там е казано, че превишаването на скоростта от страна на подсъдимата, в случая приетата от съда скорост с 5 км/ч над допустимата за съответния пътен участък, е била изключена като отегчаващо вината обстоятелство, с аргумент, че не се намира в причинно-следствена връзка с реализираното ПТП. Според защитата, ако въпросната скорост е била свързана и с настъпването на ПТП, то тя е щяла да бъде част от квалификацията на деянието и тогава нямало да бъде отегчаващо вината обстоятелство. Съдът положил максимални усилия да разкрие обективната истина, като допуснал и назначил допълнителни експертизи, които изяснили целия механизъм на настъпване на ПТП. Първостепенния съд описал по какъв начин са се реализирали събитията на инкриминираната дата, в кой момент е настъпила опасността за движение. В производството било установено по безспорен и категоричен начин, че тази опасност е възникнала още в момента, в който пешеходецът се е намирал на тротоара и е демонстрирал обективно поведение, свързано непосредствено с навлизане на платното за движение. От автотехническите експертизи било установено, че в момента в който пешеходецът е навлязъл в платното, т.е. в уширението за движение на автобуси, той е могъл обективно да бъде възприет от подсъдимата, като тя е имала обективна възможност при избраната от нея скорост да спре до мястото на удара. В случая, действително превишаването на скоростта не се намира в причинно-следствена връзка с настъпилия резултат, но представлява второстепенно нарушение на правилата за движение, което следва да бъде отчетено като отегчаващо вината обстоятелство. По тези съображения, повереникът на частните обвинители счита, че макар да са налице редица смекчаващи вината обстоятелства, приложението на чл.55 ал.1 т.1 от НК е незаконосъобразно, като на подсъдимата следва да бъде определено наказание при изключителен превес на смекчаващите вината обстоятелства, но в минимален размер, предвиден в особената част на санкционната норма. Моли да бъде отменено приложението на чл.55 ал.1 т.1 от НК. Отделно от това счита, че наложеното наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 2 /две/ години е занижено, като се моли съдът да се произнесе с решение, с което да увеличи това наказание за по-голям период.

В съдебно заседание пред САС, частните обвинители В. В. и Д. Ф. поддържат казаното от повереника си.

Представителят на Софийска апелативна прокуратура в съдебно заседание пред САС заявява, че постановената от СГС присъда е правилна и законосъобразна, а въззивната жалба срещу нея е неоснователна. Първостепенният съд е изградил фактическите си и правни изводи въз основа на цялостен и задълбочен анализ на събраните по делото доказателства. Прокурорът счита за неоснователно възражението на защитата, че събраните доказателства налагат извод, че подсъдимата не е осъществила състава на престъплението, за което е предадена на съд. Съдът е приел въз основа на кредитираните от него експертни заключения, че подсъдимата е управлявала лекия автомобил със скорост от 55 км/ч, пострадалият е навлязъл на пътното платно на 89,59 метра пред автомобила и подсъдимата е имала техническа възможност да спре, тъй като опасната зона за спиране е била 48,47 метра и автомобилът ѝ е бил извън тази зона. Първият съд е обосновал тези си изводи, като критично е анализирал всички изготвени по делото експертни заключения и е посочил кои приема с доверие, за което е изложил подробни мотиви. Според прокуратурата са неоснователни възраженията на защитата, че от събраните по делото доказателства /показанията на св.К. и от обясненията на подсъдимата/ се установява, че пострадалият се е появил на пътното платно с бърз ход, на 10-15 метра пред автомобила на подсъдимата и съответно ударът е бил непредотвратим. Съдът аргументирано е приел, че подс.С. е имала възможност своевременно да възприеме пешеходеца, в подкрепа на което са заключенията на изготвените в хода на съдебното следствие автотехнически експертизи, приобщения видеозапис, както и показанията на свидетелите, относно обстоятелството бил ли е районът добре осветен или не.

Обвинението счита, че е неоснователно възражението, че съдът е игнорирал показанията на св.К., която била свидетел очевидец на случилото се. Посочва, че обстоятелството, че решаващият орган се е отнесъл с доверие или недоверие към един доказателствен източник, не означава, че той не е взет предвид и е игнориран. Съдът е подложил на проверка показанията на св.К. както относно вътрешната им устойчивост, така и чрез съпоставка с останалите налични доказателства и доказателствени средства, след което подробно е посочил кои обстоятелства от нейните показания кредитира и кои не.

Представителят на прокуратурата посочва, че на стр.19, 20 и 21 от мотивите към присъдата е даден отговор кои обстоятелства от обясненията на подсъдимата е кредитирал и кои не, поради което не споделя възражението на защитата, че липсва анализ на този доказателствен източник. Съдът е дал вяра на обясненията, свързани с посоката на движение на автомобила на подсъдимата, както тези за времето и мястото на пътния инцидент. Твърденията, че пешеходецът подтичвал, че мястото не е било добре осветено и че подсъдимата го е видяла едва в момента, в който е бил в нейната лента, са били определени от съда като недостоверни и ненамиращи подкрепа в останалия събран и обсъден по делото доказателствен материал.

На следващо място, прокуратурата не споделя възражението на защитата, че липсвал

отговор на изложените доводи. На стр.22 и 23 от мотивите към присъдата, СГС е взел отношение по направените от защитата на подсъдимата възражения за допуснати съществени процесуални нарушения – такива в обвинителния акт, в новото обвинение, в липсата на твърдения, че пострадалият пресякъл на необозначено място, че употребил алкохол и че деянието било извършено при съпричиняване.

Не се споделят от прокуратурата и възраженията на защитата, че при повдигането в хода на първоинстанционното производство ново обвинение по реда на чл.287 от НПК е било допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в непосочване на обстоятелството, че пострадалият е пресичал пътното платно в нарушение на ЗДвП, че е бил с 1,9 промила алкохол в кръвта и че ПТП е извършено при съпричиняване. СГС мотивирано е приел, че тези обстоятелства не са елемент от фактическия състав на предявеното на подсъдимата обвинение и отсъствието им не е ограничило правото ѝ на защита.

По тези съображения, прокуратурата моли да бъде потвърдена присъдата на СГС, с която подс.Р. С. е била призната за виновна в извършване на престъпление по чл.343 ал.1 б.В във вр. чл.342 ал.1 от НК, а въззивната жалба срещу нея да бъде оставена без уважение.

Софийски апелативен съд, като взе предвид жалбата и допълнението към нея от подс.С. чрез нейния защитник, въззивната жалба от повереника на частните обвинители, като прецени становищата на страните в съдебно заседание и след като сам се запозна с атакуваният съдебен акт и с материалите по делото по силата на служебната проверка, намери за установено следното:

За процесуална чистота следва да се посочи, че в съдебно заседание, проведено в СГС на 17.05.2022г., представителят на СГП е установил изменение на обстоятелствената част на обвинението при същата правна квалификация, поради което на осн.чл.287 ал.1 от НПК е повдигнал ново обвинение на подс.Р. С., както следва, за това че последната на 26.07.2018г. в гр.София, при управление на МПС – л.а.“Фолксваген Поло“, с рег.№*****, по бул.“Ал.Малинов“, с посока на движение от ул.“Свети Киприян“ към ул.“Околовръстен път“, в района на спирка на масов градски транспорт №169 – метростанция „Ал.Малинов“, е нарушила правилата за движение: чл.20 ал.2 изр.2 от ЗДвП – „Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“, като не спряла своевременно при възникване на опасност за движението, допускайки по този начин ПТП с пешеходеца Е. В. В. с ЕГН ***** и по непредпазливост причинила смъртта му, настъпила на 27.07.2018г., която е в пряка и непрекъсната причинно-следствена връзка с ПТП – престъпление по чл.343 ал.1 б.В вр.чл.342 ал.1 от НК вр.чл.20 ал.2 изр.2 от ЗДвП.

Първостепенният съд в посоченото съдебно заседание е допуснал новото обвинение, което е било поддържано от прокуратурата, а подсъдимата и защитата ѝ са имали право в законоустановения срок да възразят, от което не са се възползвали.

Необходимо е да се посочи, че настоящата съдебна инстанция не споделя доводите,

изложени от защитата на подс.С., че първия съд не е градил изводите си въз основа на цялостен и задълбочен анализ на всички събрани по надлежния процесуален ред доказателства, съобразно чл.107 ал.5 от НПК. След запознаване с материалите по делото, както и с атакувания съдебен акт, въззивния съд не установи да са били допуснати нарушения на материалния закон или процесуални нарушения, които да са довели до нарушаване правото на защита на подсъдимата. Решаващият съд е подложил на задълбочен анализ целия събран доказателствен материал, обсъдил е всички доказателствени източници, посочил е кои доказателства кредитира и защо и кои не и защо като е спазил правилата на процесуалния кодекс. Дал е отговор на поставените от страните в процеса възражения.

Установено било, че подс.Р. М. С. е родена на *****г. в гр.***, живуща в гр.***, ж.к.“****“, ул.“****“ № ***, ет. ***, ап. ***, българка, българска гражданка, със средно специално икономическо образование, разведена, неосъждана, ЕГН *****.

Подс.С. е правоспособен водач за категории В, М, С, АМ, ТКТ и имала последно свидетелството за управление, издадено на 12.11.2008г. и валидно към датата на деянието.

На 26.07.2018г., малко преди 22,45 часа в гр.София, подс.С. управлявала л.а.“Фолксваген Поло“ с ДК №*****, като се движела по бул.“Ал.Малинов“, с посока от бул.“Цариградско шосе“ към „Околовръстен път“.

Пътният участък от платното за движение на бул.“Ал.Малинов“ след кръстовището с ул.“Свети Киприян“, в посока ул.“Околовръстен път“, бил прав, без неравности и наклони, като платното за движение се състояло от три ленти за движение, всяко от които било с ширина от 3,2 метра. Платното за движение било отделено от това, предназначено за движение на превозни средства в обратната посока с предпазен парапет, с височина 1,2 метра. Дясната пътна лента била предназначена за движение на пътни превозни средства от масовия градски транспорт /автобуси/ и отделена от средната и лявата пътни ленти с пътна маркировка М1 – „Единична непрекъсната линия“. Средната и лява пътни ленти били отделени помежду си с пътна маркировка М3 – „Единична прекъсната линия“. На 4 метра от десния бордюр на бул.“Ал.Малинов“ и на 75 метра от втория бордюр на ул.“Свети Киприян“ се намирала табела, указваща спирка на МГТ. Вдясно на платното за движение се намирало и уширение с широчина от 3 метра, предназначено за спиране на автобуси: автобусна спирка „Метростанция Александър Малинов“.

Платното за движение било добре осветено от уличното осветление, като същото било покрито с дребнозърнест асфалт, който бил мокър, тъй като по-рано през деня било валило.

На 26.07.2018г. след 22,30 часа, движението на пътни превозни средства по платното за движение на бул.“Ал.Малинов“, след кръстовището с ул.“Свети Киприян“, в посока ул.“Околовръстен път“ не било интензивно, като максималната скорост за движение на процесното място била законоустановената такава за населено място от 50 км/ч., съгласно чл.21 ал.1 от ЗДВП.

На 26.07.2018г. около 22,45 часа, пешеходецът Е. В. В. /с ЕГН *****/, който бил употребил алкохол, предприел пресичане на платното за движение на бул.“Ал.Малинов“ от дясно на ляво, предназначено за движение на моторни превозни средства в посока от ул.“Свети Киприян“ към ул.“Околовръстен път“. Той предприел пресичане на платното за движение от уширението на автобусната спирка „Метростанция Александър Малинов“, като се движел с 5,12 км/ч със спокоен към бърз ход. Мястото било добре осветено от монтирано улично осветление. В момента в който пешеходецът навлязъл в платното за движение на бул.“Ал.Малинов“, лекият автомобил „Фолксваген Поло“ с ДК №*****, управляван от подс.С. бил на отстояние от 89 метра, като последната имала пряка видимост към пострадалия В..

Подс.С. управлявала процесното превозно средство в средната пътна лента на бул.“Ал.Малинов“, със скорост от 55 км/ч., като преминала с автомобила кръстовището на бул.“Ал.Малинов“ и ул.“Свети Киприян“ на зелен сигнал на работещата светофарна уредба.

Пешеходецът Е. В. пресичащ платното за движение на бул.“Ал.Малинов“, преминал през крайна дясна пътна лента и навлязъл в средна пътна лента, в която се движел управлението от подсъдимата лек автомобил. В средната пътна лента на бул.“Ал.Малинов“, на 73-74 метра южно по дължина от десния бордюр на този булевард, приет за ориентир в огледния протокол, както и на 8,2 – 8,5 метра вляво от бордюра на уширението на автобусната спирка „Метростанция Александър Малинов“, подс.С. не спряла своевременно управлението от нея превозно средство, вследствие на което ударила с предната лява част, в зоната на левия фар на лекия автомобил „Фолксваген Поло“, пешеходеца Е. В. отзад и отляво, в областта на задновътрешната повърхност на десния долен крайник. Вследствие на удара, пешеходецът бил качен на предния капак на превозното средство, като бил отхвърлен напред и наляво спрямо посоката на автомобила на подсъдимата, след което паднал на пътното платно, плъзнал се по десните повърхности на тялото и краиците, и останал да лежи на асфалта. След удара подс.С. завила надясно и спряла автомобила в дясната пътна лента, на 160 метра след мястото на удара.

Към момента на навлизане на пешеходеца в платното за движение, същият е бил видим за подс.С., която е била с автомобила на отстояние от 89 метра от него, при спиращ път от 46,47 метра /опасна зона/ и е имала техническа възможност да установи управлението от нея лек автомобил преди мястото на удара чрез безопасно екстремно спиране.

От удара с превозното средство и падането на пътното платно, пешеходецът Е. В. получил открита травма на главата , закрыта гръдна травма, закрыта коремна травма, травма на опорно-двигателния апарат. След пътния инцидент, Е. В. бил закаран в УМБАЛ“Св.Анна“ АД София, където на 27.07.2018г. починал. Причина за смъртта на пешеходеца В. била получената при ПТП тежка съчетана травма, с несъвместими с живота увреждания на вътрешните органи.

Описаната фактическа обстановка била приета от първостепенния съд въз основа на следните доказателства и доказателствени средства: частично обясненията на подс.Р. С.,

дадени в хода на съдебното следствие на 07.07.2022г.; показанията на св.Д. К., дадени в съдебно заседание на 12.05.2021г., показания на св.К. М., дадени в съд.заседание на 12.05.2021г., както и приобщените по реда на чл.281 ал.5 вр.ал.1 т.2 пр.2 от НПК показания, дадени на досъдебното производство /л.41 д.п./; показания на св.Р. Ф. от съд.заседание на 15.06.2021г., както и показанията, дадени от него на досъдебното производство /л.45/, приобщени към доказателствения материал по реда на чл.281 ал.5 вр.ал.1 т.1 от НПК; показания на св.М. М., дадени в съд.заседание на 11.10.2021г., както и показанията, дадени на досъдебното производство /л.44/, приобщени към доказателствената маса по реда на чл.281 ал.5 вр.ал.1 т.1 и т.2 пр.2 от НПК; показания на св.И. М., дадени пред орган на досъдебното производство /л.42/, приобщени към доказателствената маса по реда на чл.281 ал.5 вр.ал.1 т.5 от НПК; показания на св.Л. Я., дадени в съд.заседание на 12.05.2021г.; показания на св.В. В., дадени в съдебно заседание на 04.09.2020г.; показания на св.Д. Ф., дадени в съдебно заседание на 04.09.2020 г.

На досъдебното и в съдебното производство са били изготвени заключенията на следните експертизи, приети по реда на чл.282 от НПК: съдебно-медицинска експертиза на труп №487/2018г. /л.51-61 от д.п./; съдебно-химическа експертиза №А-420/2018г. /л.65 от д.п./; комплексна медико-автотехническа експертиза /л.71-87 от д.п./; повторна съдебна автотехническа експертиза /л.226-235 от съдебното дело/; автотехническа и допълнителна автотехническа експертизи /л.310-375 от съдебното дело/.

На осн.чл.283 от НПК, съдът приел и приобщил към делото писмените документи, представляващи писмени доказателства и доказателствени средства: протокол за оглед на местопроизшествие, скица и фотоалбум /л.14-21 от д.п./; констативен протокол №К-489 /л.22 от д.п./; епикриза № 768 /л.62 от д.п./; препис-извлечение от акт за смърт на Е. В. В. и удостоверение за наследници /л.102-103 от д.п./; писмо от началник на 03 сектор „АО“, Отдел „Пътна полиция“ – СДВР /л.107 от д.п./; справка картон на водач Р. С. /л.108 от д.п./, установяващи правоспособността на последната, както и наложените ѝ наказания за нарушения по ЗДвП; справка за съдимост за Р. С. 8л.124 от д.п./; писмо от Директор Дирекция „Управление и анализ на трафика“ при Столична община, ведно със схема за организация на движението /л.210-211 от д.п./, както и предявеното на страните вещественно доказателство CD-R Verbatim, 700 MB, 80 минути /л.97 от д.п./, на което е бил извършен оглед по реда на чл.285 от НПК в съдебно заседание, проведено на 24.01.2022г.

Първостепенният съд е извършил подробен анализ на видеоматериала, съдържащ се на вещественото доказателство CD-R Verbatim, 700 MB, 80 минути /л.97 от д.п./, със съдържанието на което страните са били запознати в съдебно заседание на 24.01.2022г. по реда на чл.285 от НПК.

Въз основа на този видеозапис, на експертните заключения, на протокола за оглед и скица на местопроизшествие, първият съд е направил извод, че пътния инцидент между лекия автомобил, управляван от подс.С. и пешеходеца Е. В. е настъпил средната пътна лента на бул.“Александър Малинов“, на 73-74 метра южно по дължина от десния бордюр на бул.“Ал.Малинов“, приет за ориентир в огледния протокол. Изяснено е било също така, че

пътната настилка е била мокра, както и че платното за движение е било добре осветено от работещо улично осветление.

Съдът не е дал вяра на заключението на изготвената на досъдебното производство комплексна медико-автотехническа експертиза 8л.71-78 от д.п./, като е изложил подробни съображения за това. За да го изключи от доказателствената маса, съдът е посочил, че експертите са работили при определяне на скоростта на движение на л.а. „Фолксваген Поло“ по експериментални методи, конкретно на Коршаков, отнасящи се до леки автомобили с конфигурация на предната част, характерна за по-старите автомобили. Този метод, експертите са използвали при определяне на скоростта на движение на управлявания от подсъдимата лек автомобил непосредствено преди и по време на удара с пешеходеца, който метод не е достатъчно прецизен, тъй като не почива на обективни дадености, а и вещите лица не са изследвали лекия автомобил „Фолксваген Поло“, за да установят дали той попада в тази категория. Контролната съдебна инстанция споделя това становище на първия съд, още повече, че наличието на видеозапис, изясняващ движението на автомобила преди и по време на удара с пешеходеца, позволява директно изследване на скоростта на движение.

Изчисления са били направени на база видеозапис от експертите, изготвили повторната съдебна автотехническа и допълнителна автотехнически експертизи, като те са приели, че това е най-точен метод за определяне на скоростта на движение. Тези експерти са направили класификация от най-точен към най-неточен метод за изчисляване на скорост, като са посочили, че метода използван от експертите изготвили комплексната медико-автотехническа експертиза е по-неточен в сравнение с директното измерване. Като пример, съдът е посочил, че с оглед на обективните дадености, които експертите от комплексната МАТЕ /л.71-78 от д.п./ са констатирали /т.6 и т.7 от експертизата/, че автомобилът на подсъдимата в рамките на три секунди е изминал 50 метра, което изчислено по формулата за скорост, където скоростта е равна на дистанцията върху времето, дава друга скорост на движение на превозното средство, различна от посочената от тези експерти скорост от 50 км/ч. В обобщение, въззивната съдебна инстанция споделя становището на съда за некредитиране заключението на КМАТЕ, изготвена на досъдебното производство, относно скоростта на движение на лекия автомобил на подс.С.. Това се отнася и до заключението на КМАТЕ относно въпросите, засягащи отстоянието на л.а. „Фолксваген Поло“ до мястото на удара, както и относно заключението им, че при скорост от 50 км/ч, ударът за водача на лекия автомобил е бил непредотвратим, а би бил предотвратим при скорост от 44 км/час.

Първият съд е приел, че скоростта на движение на лекия автомобил на подс.С., непосредствено преди и по време на удара е била от 55 км/ч, която стойност е била изчислена в автотехническата и допълнителната АТЕ, изготвени от вещите лица С. М., В. С., Т. П. и Х. У.. Техните заключения се базират не само на видеозаписа, приложен по делото, но и на обстоятелството, че преди да отговорят на поставените въпроси, те са посетили местопроизшествието и са извършили необходимите замервания /за разлика от експертите, изготвили КМАТЕ на досъдебното производство/.

Вещите лица, изготвили АТЕ и допълнителната АТЕ са изчислили въпросната величина

на база разстоянието, което л.а на подсъдимата е изминал между кадър 5020 до кадър 5136 /от преминаването на автомобила през кръстовището на бул.“Ал.Малинов“ и ул.“Свети Киприян“ до настъпване на удара с пешеходеца/, както и времето, за което превозното средство е изминало въпросното разстояние, като са констатирани, че тази скорост е около 55 км/ч.

За изясняване на обективната истина, първият съд е назначил повторна АТЕ с експерти А. А., М. М. и К. Г., които дали отговор на въпроса за скоростта на движение на лекия автомобил, управляван от подс.С., като са обосновали извода си на база изминалото разстояние, изчислено между кадрите на видеозаписа и времето, за което е изминато това разстояние.

Съдът е установил разминаване между повторната АТЕ, АТЕ и допълнителната АТЕ относно изминалото разстояние от автомобила, управляван от подсъдимата между два кадъра на видеозаписа и времето на изминаване на това разстояние. В повторната АТЕ /стр.13 от експ./ е посочено, че разстоянието между позиция 2 и 3 е 45,53 метра при изминало време от 2,75 секунди.

Вещите лица, изготвили АТЕ и допълнителната АТЕ установили, че това разстояние е 43,27 метра, а времето на изминаването му е 2,84 секунди /стр.45 от АТЕ и стр.10 от допълнителната АТЕ/.

Заклученията на АТЕ и допълнителната АТЕ са били кредитирани от първия съд, тъй като се основават не само на видеозаписа, но и на лични възприятия и извършени замервания на експертите /за разлика от експертите, изготвили повторната АТЕ/.

Първостепенният съд е дал вяра на заключенията на АТЕ и допълнителната АТЕ относно обстоятелствата, отнасящи се до скоростта на движение на пешеходеца; дължината на спирачния път на л.а.“Фолксваген Поло“ /опасната зона/, изминалия път от превозното средство от момента в който пешеходеца е навлязъл в платното за движение. От тези заключения е било изяснено, че пешеходецът Е. В. се е движел със скорост от 5,12 км/ч, като от момента на навлизането на последния в платното за движение, автомобилът, управляван от подс.С. е бил на отстояние от 89,59 метра преди мястото на удара. При скорост от около 55 км/ч на лекия автомобил, то опасната му зона на спиране е била 48,47 метра, като водачът е имал техническа възможност да спре автомобила преди мястото на удара.

Прецизно първият съд е посочил, че относно тези обстоятелства, заключение са дали и експертите А., М. и Г. /изготвили повторната АТЕ/, като те също установили, че от момента на навлизане на пешеходеца в платното за движение, лекият автомобил на подсъдимата се е намирал на отстояние преди удара по-голямо от опасната зона за спиране на превозното средство, като водачът е имал техническа възможност да спре преди мястото на удара. Освен това, заключенията на повторната АТЕ, АТЕ и допълнителната АТЕ са еднакви относно това, че когато пешеходецът е навлязъл в дясната лента за движение, при своевременно задействане на спирачната система на лекия автомобил „Фолксваген Поло“, ударът също е бил предотвратим. При разпита им пред съда, експертите А., М. и Г. са

коригирали извода си, описан на стр.17 от изготвената от тях повторна АТЕ относно това обстоятелство.

Решаващият съд е приел, че подс.С. е имала възможност своевременно да възприеме пешеходеца в момента, в който той е навлязъл в платното за движение, като се е позовал на заключенията на изготвените в хода на съдебното следствие автотехнически експертизи, както и на приложения видеозапис. Във фигура 1 и 2 от повторната АТЕ и в кадър 5016 и 5020 от АТЕ и допълнителна АТЕ се визуализира, че в момента, в който лекият автомобил „Фолксваген Поло“ на подс.С. преминава през кръстовището на бул.“Ал.Малинов“ и ул.“Свети Киприян“, непосредствено до и пред него в лентите за движение в неговата посока не се наблюдава движение на друго превозно средство, като подсъдимата е имала пряка видимост към мястото, от което пешеходецът е предприел пресичане на платното за движение.

Не на последно място, видеозаписът и кадрите, използвани от експертите за извършване на съответните измервания и отразени в заключенията им, изясняват и обстоятелството, че районът на пътния инцидент е бил добре осветен посредством работещо улично осветление.

За изясняване на въпросните обстоятелства, предмет на доказване, първостепенният съд се е позовал на показанията на свидетелите Д. К., К. М. и М. М.. Св.М. е възприел непосредствено, че пътния инцидент е станал в тъмната част на денонощието на бул.“Ал.Малинов“, в платното за движение в посока Околовръстен път, в средната пътна лента към лявата пътна лента. От показанията на св.М. се установява, че на мястото на инцидента не е имало пешеходна пътека, а в близост имало спирка на масовия градски транспорт. Тези показания, както и твърденията относно видимостта и състоянието на пътната настилка, съдът е кредитирал като обективни и правдиви, като те са подкрепени и от останалия доказателствен материал. Констатираното противоречие между показанията от досъдебното и съдебното производство относно състоянието на пътната настилка, съдът е преодолял чрез предвидените в закона средства.

На следващо място, съдът е дал вяра на показанията на св.К. относно обстоятелствата, че пътния инцидент е станал в късните часове на денонощието, посоката на движение на пешеходеца, както и за осветеността на мястото, където се е случил пътния инцидент. В тези им части, тези показания са подкрепени от останалия по делото доказателствен материал.

Съдът основателно не е дал вяра на показанията на св.К. в частта, в която тя твърди, че подсъдимата непосредствено преди и по време на пътния инцидент е управлявала лекия си автомобил в крайна лява пътна лента. Това твърдение е опровергано от видеозаписа на пътния инцидент, от който е било установено, че л.а.“Фолксваген Поло“ преминава през кръстовището на бул.“Ал.Малинов“ и ул.“Свети Киприян“ и продължава движението си по бул.“Ал.Малинов“ в средна пътна лента, където е и настъпил удара с пресичащия пешеходец.

Основателно не са били кредитирани показания на св.К., в частта, в която твърди, че пешеходецът се е блъснал в автомобила, управляван от подсъдимата, както и че пътната

настилка е била суха. От доказателствата по делото е било установено по категоричен начин, че пешеходецът е пресичал от дясно на ляво по посоката на движение на лекия автомобил „Фолксваген Поло“, като ударът на превозното средство е настъпил в предната му лява част, в зоната на левия му фар, което опровергава описаното по-горе твърдение. От събрания по делото доказателствен материал е било установено, че пътната настилка не е била суха, а мокра.

Първият съд е подложил на анализ и показанията на св.М. М., независимо, че той не е бил очевидец на транспортното произшествие. Той е управлявал МПС по бул.“Ал.Малинов“ в посока Околовръстен път и е видял лежащия на платното за движение в неговата посока пешеходец Е. В.. Неговите показания /дадени пред съда, както и тези от досъдебното производство, приобщени по предвидения в НПК ред/, изясняват времето и мястото на пътния инцидент, осветеността на пътното платно, състоянието на пострадалия пешеходец непосредствено след като е бил ударен от автомобила, управляван от подс.С.. Дребните противоречия в показанията от досъдебната фаза и съдебно заседание, съдът е отстранил по предвидения в НПК ред. Те обаче не оказват влияние върху основните факти на доказване в процеса, а освен това св.М. е заявил, че поддържа заявеното от него на досъдебното производство.

От показанията на св.Р. Ф., независимо, че не е пряк очевидец на произшествието, са възпроизведени данни относно мястото, на което е било тялото на пострадалия В. след пътния инцидент, както и за осветеността на платното за движение на бул.“Ал.Малинов“. Противоречията в показанията на този свидетел относно местоположението на тялото на пострадалия спрямо намиращата се наблизо спирка на масовия градски транспорт, са били отстранени след прочитането на показанията му от досъдебната фаза, които той е заявил, че поддържа.

Данни относно времето, мястото на местопроизшествието и за разположението на тялото на пешеходеца на пътното платно след инцидента, са били събрани и от показанията на св.И. М.. Приобщени към доказателствата по делото са били показанията й дадени на досъдебното производство. Съдът им е дал вяра, тъй като се подкрепят от останалия събран по делото и обсъден по-горе доказателствен материал.

Мястото на пътния инцидент и състоянието на пътната настилка са били коментирани и в показанията на св.Л. Я., които са били приети от съда за достоверни и обективни.

Св.Д. Ф. е живяла на семейни начала с пострадалия Е. В.. От нейните показания се установяват датата и мястото на пътния инцидент, както и датата на настъпилата смърт на В., които факти са подкрепени от другите доказателствени източници по делото.

Св.В. В. е брат на пострадалия Е. В.. В показанията си св.В. е изложил обстоятелства, отнасящи се до датата и мястото на пътното произшествие, хоспитализирането по спешност на брат му в УМБАЛ „Св.Анна“, където последния е починал на 27.07.2018г. Тези показания също са били кредитирани от първия съд като обективни и подкрепени от останалия събран доказателствен материал.

Телесните увреждания на пострадалия Е. В., техният медико-биологичен характер, механизмът на причиняването им, както и причината за смъртта му, са били изяснени от изготвените по делото и приети от съда съдебно-медицинска експертиза на труп № 487/2018г. и комплексна медико-автотехническа експертиза. От заключенията на посочените експертизи е било установено, че пешеходецът Е. В. е получил открита травма на главата, закрыта гръдна травма, закрыта коремна травма и травма на опорно-двигателния апарат. Усложненията, които пострадалият е получил се изразявали в тежка съчетана травма и несъвместими с живота увреждания на вътрешните органи. Установено е било, че тези наранявания на пострадалия В. отговаряли изцяло да са получени в условията на пътно-транспортно произшествие.

Поради това, според експертите между установените травматични изменения и настъпилата смърт е налице причинно-следствена връзка.

По делото е била изготвена съдебно-химическа експертиза №А-420/2018г., от заключението на която е било установено, че към момента на пътния инцидент пешеходеца Е. В. е употребил алкохол, както и че не е употребил синтетични и опиоеви наркотични вещества, барбитурати, бета-блокери и др. Заключение е било прието от съда като обосновано и компетентно изготвено.

В изпълнение на задълженията си съгласно чл.305 ал.3 от НПК, първостепенният съд се е спръл с необходимото внимание на обясненията, дадени от подс.С., съобразявайки двойствената им природа – на доказателствен източник и на средство за защита. Подс.С. е дала обяснения след като съдът е допуснал изменение на обвинението по реда на чл.287 от НПК. При тези уточнения, първостепенният съд е приел тези обяснения като достоверни в частта, в която подсъдимата е разказала за посоката си на движение с управлението от нея лек автомобил, както и времето и мястото на пътния инцидент, тъй като те са подкрепени от останалия и коментиран по-горе доказателствен материал.

Правилно и основателно решаващият съд не е дал вяра на обясненията на подс.С. в частта, в които тя твърди, че пешеходецът „подтичвал“, като го видяла в последния момент, в който той бил в нейната лента за движение, както и че мястото на инцидента не било добре осветено и нямала възможност отдалече да види пострадалия В.. Тези твърдения на подсъдимата са били оборени от заключенията на изготвените АТЕ и повторна АТЕ, от които е било установено, че стойностите на скоростта на придвижване на пострадалия пешеходец съответства на нормален /спокоен/ към бърз ход, което не съответства на твърдението, че е „подтичвал“.

Твърдението на подс.С., че мястото не е било достатъчно осветено е било опровергано по категоричен начин от събраните и коментирани по-горе доказателства – показания на св.К., М., М., Ф. и М., включително и видеозаписа, с кадрите, ползвани в посочените експертизи. Св.Ф. например, в показанията си посочил, че е успял да види блъснатия пешеходец и да го разпознае по дрехите от седмия етаж на жилищната кооперация, в която живее, с уточнение, че разстоянието е било около 200 метра от произшествието. Св.М. също е посочила, че от

терасата на жилището си е успяла да види лежащия на асфалта пострадал.

Не на последно място, изготвените в хода на съдебното следствие автотехнически експертизи също са коментирали въпросът за видимостта на подсъдимата към пресичащия платното за движение пешеходец. Според тях, още от кръстовището на бул.“Ал.Малинов“ и ул.“Свети Киприян“, подс.С. е имала пряка видимост към предприелия пресичане на платното за движение пострадал В.. Лекия автомобил на подсъдимата е бил на повече от 80 метра от мястото на удара в момента, в който пострадалият е предприел пресичане на платното за движение, при опасна зона за спиране по-малко от 50 метра. Видимостта на подсъдимата към пресичащия пешеходец е била изяснена и от видеозаписа и от кадрите, онагледени в повторната АТЕ – фигура 1 и 2 и кадър 5016 и 5020 от АТЕ и повторна АТЕ, от които е видно, че към момента на преминаване на л.а.“Фолксваген Поло“ през кръстовището на бул.“Ал.Малинов“ и ул.“Свети Киприян“ липсва друго превозно средство или друг обемист обект, които да затрудняват видимостта на подсъдимата към мястото, от което пешеходецът е предприел пресичане на платното за движение до мястото на удара.

В подкрепа на изложените доводи са и констатациите на повторната АТЕ и АТЕ относно дължината на осветената зона пред автомобила на подсъдимата от късите светлини на превозното средство. От заключенията на тези експертизи е било установено, че и при движение в условията на липса на изкуствено осветление /при пълна тъмнина/, осветената зона пред автомобила от късите светлини е била на 70 метра, т.е. пешеходецът е бил осветен от късите светлини преди опасната зона за спиране на превозното средство.

Обстоятелства, от значение за предмета на делото са били установени и от приложените и приети по делото по реда на чл.283 от НПК писмени документи относно мястото и механизма на пътния инцидент – протокол за оглед на местопроизшествие, скица и фотоалбум, констативен протокол №К-489; относно разрешената максимална скорост по бул.“Ал.Малинов“ в района на местопроизшествието – от писмо от Дирекция „Управление и анализ на трафика“ при Столична община, ведно със схема за организация на движението; относно правоспособността на подс.Р. С. като водач на МПС и нарушенията ѝ по ЗДвП – от писмо от началник на 03 сектор „АО“, Отдел „Пътна полиция“ СДВР и справка картон за водач на Р. С.; за съдебното минало на подсъдимата С. от справка за съдимост.

При описаната фактическа обстановка и анализ на събрания доказателствен материал, правилно и законосъобразно първостепенния съд е приел, че е установено по несъмнен и категоричен начин, че подс.Р. С. на 26.07.2018г. в гр.София, при управление на моторно превозно средство – л.а.“Фолксваген Поло“ с рег.№ *****, по бул.“Ал.Малинов“ с посока на движение от ул.“Свети Киприян“ към ул.“Околовръстен път“, в района на спирка на масов градски транспорт №169 – „Метростанция Александър Малинов“, е ударила пресичащия платното за движение от дясно на ляво спрямо посоката на движение на автомобила пешеходец Е. В. В., като причинила смъртта му, която настъпила на 27.07.2018г.

Контролната съдебна инстанция счита, че е правилен и законосъобразен извода на

решаващия съд, че е категорично установено извършеното деяние и неговия автор.

Подс.С. е управлявала л.а.“Фолксваген Поло“ в нарушение на правилата за движение по пътищата, установени в чл.20 ал.2 изр.2 от ЗДвП – „Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“ и това нарушение е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото произшествие и причинения резултат – смъртта на пешеходеца Е. В. В..

Последователна и категорична е съдебната практика, че пешеходците на платното за движение винаги са опасност на пътя, както правилно и отбелязал и решаващия съд. А за начало на възникване на опасността не следва да се приема моментът, в който водача възприема намиращата се в опасна близост до него на платното за движение пречка, а много по-ранен момент – когато пешеходецът още от тротоара или банкета се насочва към платното за движение и с поведението си обективно видимо за водача, явно и очевидно показва, че във всички случаи ще пресече траекторията на движението му, съгласно ТР № 28/1984г. на ОСНК на ВКС. Според т.6 от това тълкувателно решение, задължението за намаляване на скоростта или за спиране на превозното средство зависи от момента на възникване на препятствието за движението, независимо дали същото е на платното за движение или извън него, като за начало на възникване на опасността е моментът, когато пешеходец се насочва от тротоара или банкета към платното за движение, преди още да е стъпил на него, и с поведението си явно или очевидно показва, че във всички случаи ще навлезе в платното за движение. Това означава, че моментът, в който се дължи реакция от водача на МПС при опасност на пътя е този, в който последният обективно е могъл да възприеме опасността, а не когато я е възприел.

В настоящия казус, за отговорността на подс.С., правилно е бил определен моментът, когато пешеходецът В. е станал обективно видим за нея като препятствие на пътя, а не момента, в който той е предприел навлизане в лентата за движение на управлявания от подсъдимата лек автомобил. Правилно първият съд е приел, че това е момента, когато пешеходецът Е. В. е навлязъл в платното за движение в посока на управлявания от подсъдимата лек автомобил. Експертите, изготвили АТЕ и допълнителната АТЕ в хода на съдебното производство /М., С., П. и У./, са посочили, че в момента, в който пешеходеца Е. В. предприел пресичане отдясно наляво на бул.“Ал.Малинов“, автомобилът, управляван от подс.С., която е управлявала МПС със скорост от около 55 км/ч, е имала възможност да го спре преди мястото на удара, тъй като опасната зона за спиране на лекия автомобил „Фолксваген Поло“ е била около 48,47 метра, т.е. ударът е бил предотвратим. Това е било установено и от приложения по делото видеозапис. Освен това, безспорно е било установено от първия съд, че пътният участък в района на произшествието е бил прав, добре осветен, липсвало е движение на други МПС, които да са възпрепятствали видимостта на подс.С. към пресичащия пешеходец, т.е. тя е имала възможност да възприеме пешеходеца В. при навлизането му в платното за движение на бул.“Ал.Малинов“, като подходи с достатъчна степен на внимателност и отговорност, проследявайки не само случващото се единствено в нейната пътна лента, а наблюдавайки цялостната обстановка на платното за

движение и в останалите пътни ленти, включително тротоара или банкета. Това, че подс.С. не е проявила внимателност към предприелия пресичане на бул.“Ал.Малинов“ пешеходец Е. В., в съчетание с неспазване на разпоредбата на чл.20 ал.2 изр.2 от ЗДвП за своевременно спиране при възникване на опасност на пътя, е довело до удара на л.а.“Фолксваген Поло“ с пешеходеца Е. В. и до причиняване смъртта на последния. По несъмнен начин първостепенният съд е установил, че смъртта на пешеходеца В. е в резултат на причинената му тежка съчетана травма с несъвместими с живота увреждания на вътрешните органи, вследствие на удара от управлявания от подс.С. л.а. „Фолксваген Поло“.

Въззивната съдебна инстанция напълно споделя и доводите, изложени от първия съд относно субективната страна на деянието, извършено от подс.С.. То е извършено виновно, при форма на вината несъзнавана непредпазливост, тъй като подсъдимата не е предвиждала настъпването на общественоопасните последици, но е могла и е била длъжна да ги предвиди. Обективните факти по делото установяват, че подс.С. е могла да предвиди настъпването на вредните последици при проявена достатъчна внимателност, тъй като обективно е могла да възприеме от достатъчно разстояние пресичащия платното за движение пешеходец Е. В. и като правоспособен водач е запозната с правилата за движение по пътищата, изискващи спиране на превозното средство при възникване на опасност на пътя, които правила подсъдимата е нарушила, т.е. виновно се е поставила в това положение и за нея е възникнало задължението да предвиди общественоопасните последици от това свое поведение. Подс.С. е била длъжна да предвиди, че при поява на пешеходец на платното за движение, тя е била длъжна да предприеме необходимите действия за своевременно спиране на лекия си автомобил.

Безспорно е било установено, че пострадалият пешеходец Е. В. е предприел пресичане на платното за движение на бул.“Ал.Малинов“ не на обозначено за целта място /каквато е пешеходната пътека/, но в конкретния случай не може да бъде приложен чл.15 от НК, каквото искане е направено от защитата на подс.С.. Това е така, тъй като подсъдимата е нарушила задължението си като водач на МПС, изводимо от разпоредбата на чл.20 ал.2 изр.2 от ЗДвП и именно това нарушение на правилата за движение е непосредствена причина за настъпването на смъртта на Е. В.. В този смисъл е и т.5 от ТР № 28/28.11.1984г. на ОСНК на ВКС.

Не се спори, че пешеходецът В. е бил алкохолно повлиян, но ако подс.С. бе спазила правилата на ЗДвП, то не би настъпила неговата смърт.

Въз основа на изложеното, правилно и законосъобразно първостепенният съд е приел, че подс.Р. С. е осъществила от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл.343 ал.1 б.В вр.чл.342 ал.1 от НК.

Не може да бъде споделено и възражението на защитата на подс.С., че ударът за нея е бил непредотвратим и при двете хипотези на чл.20 ал.2 от ЗДвП, дори с разрешената за града скорост, при мястото на пресичане на пътното платно от пешеходеца, както и че не е била длъжна заради други обстоятелства от пътната обстановка да се движи с по-ниска скорост.

По-горе бе категорично установено, че подсъдимата е имала видимост към пешеходеца, преди и около нея и управляваното от нея МПС не е имало препятствия, които да ѝ попречат да го види, булевардът е бил добре осветен, а е имала достатъчна видимост и от фаровете на лекия си автомобил. Посочено бе също, че за нея съществува задължението на чл.20 ал.2 изр.2 от ЗДвП, както и трайната съдебна практика, обобщена в ТР №28/84г. на ОСНК на ВКС. Вярно е, че не всяко нарушение на правилата за движение по пътищата е основание за наказателна отговорност, но в конкретния случа правилно е била ангажирана отговорността н водача на МПС Р. С..

Не се спори по делото също така, че пострадалият пешеходец В. е опитал да пресече пътното платно на непозволено за това място и че е бил повлиян от алкохол, но тези обстоятелства не са в пряка причинно-следствена връзка с настъпилата смърт, а именно неспазването на правилата за движение по пътищата от страна на подс.С., което е довело до този фатален инцидент. Освен това, поведението на пешеходеца се взема предвид при определяне на вида и размера на наказанието, като се отчита съпричиняване от негова страна.

Не може да бъде приет и доводът за случайно деяние по смисъла на чл.15 от НК, тъй като подс.С. е нарушила правилата за движение по пътищата като водач на МПС, разписани в чл.20 ал.2 изр.2 от ЗДвП и това именно нарушение е непосредствена причина за настъпването на смъртта на пешеходеца Е. В..

При определяне на вида и размера на наказанието, първостепенният съд е взел предвид, че за престъплението по чл.343 ал.1 б.В вр.чл.342 ал.1 от НК е предвидено наказание лишаване от свобода от две до шест години.

Първостепенният съд при индивидуализиране на наказанието на подсъдимата е обсъдил всички обстоятелства, които са от значение при определяне на вида и размера на санкцията.

Така, съдът е приел като смекчаващи отговорността на подс.С. обстоятелства нейното чисто съдебно минало, възрастта ѝ /72 годишна/, влошеното ѝ здравословно състояние, за което са приложени доказателства на стр.301-308 от съдебното дело, както и съпричиняването на произшествието от самия пострадал, който предприел пресичане на непозволено място и след употреба на алкохол.

Не са били установени отегчаващи отговорността обстоятелства по отношение на подс.С. от първия съд, не бяха установени такива и от въззивната съдебна инстанция.

Според САС, правилно първият съд е определил наказание на подс.С. при условията на чл.55 ал.1 т.1 от НК, т.е. под най-ниския предвиден в закона предел, а именно – лишаване от свобода за срок от 1 /една/ година и 6 /шест/ месеца. С оглед обстоятелството, че подс.С. е неосъждана, както и че целите, визирани в чл.36 от НК могат да бъдат постигнати без ефективно изтърпяване в местата за лишаване от свобода, първостепенният съд е приложил чл.66 ал.1 от НК и е отложил изтърпяването на наказанието с изпитателен срок от 3 /три/ години, считано от влизане на присъдата в сила.

Пред настоящата съдебна инстанция, повереникът на частните обвинители навежда довод, че като отегчаващо вината обстоятелство следва да бъде отчетено превишаването на разрешената скорост от подс.С. с около 5 км/ч., което следвало да рефлектира и върху вида и размера на наказанието ѝ. Въззивният съд не споделя този довод на повереника, тъй като това превишаване на скоростта не е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилия вредоносен резултат.

Възраженията пред въззивната съдебна инстанция от страна на частните обвинители, чрез техния повереник, касаят завишаване размера на наложеното наказание на подс.С. и отмяна приложението на чл.66 от НК, а от своя страна защитата ѝ моли тя да бъде оправдана, тъй като не е извършила деянието, в което я обвиняват.

При установените данни, правилно първостепенният съд е приел, че не е завишена обществената опасност на конкретното деяние, съобразно вредоносния резултат. Обществената опасност на подсъдимата не е завишена предвид чистото ѝ съдебно минало, възрастта ѝ и здравословното ѝ състояние. От съществено значение е и съпричиняването от страна на пострадалия пешеходец. Обсъждайки изложените обстоятелства поотделно и заедно, съдът правилно е преценил, че следва да бъде определено наказание при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, което становище се споделя от настоящия съд. Тук следва да се добави и изминалия не малък период от време от извършване на деянието до постановяване на първоинстанционния съдебен акт.

Въззивната съдебна инстанция намира за справедливо отмерено наказанието лишаване от свобода, а освен това споделя и становището на първия съд, че за постигане целите на наказанието по чл.36 от НК, не е наложително ефективното му изтърпяване. За да се направи тази преценка, правилно съдът е взел предвид, че подс.С. е неосъждана, пенсионер, няма други криминални или противообществени прояви, настоящото деяние е изключение в живота ѝ, и е с влошено здравословно състояние. Обстоятелството, че тя не е осъждана е сред изискванията за приложение на чл.66 от НК. Съвкупната преценка на изложените обстоятелства е дала основание на решаващият съд да приложи чл.66 ал.1 от НК и да отложи изтърпяването на наказанието от 1 /една/ година и 6 /шест/ месеца лишаване от свобода, с изпитателен срок от 3 /три/ години, считано от влизане на присъдата в сила. Контролната съдебна инстанция напълно споделя решението на първия съд за приложението на института на условното осъждане и за размера на изпитателния срок, който би дал реална възможност за реализиране на индивидуалната и генералната превенция на наказанието. САС не намери основания за корекция на така определеното наказание, като изложи и своите доводи за това. Част от изложените от частните обвинители възражения са чисто житейски, но съдът е длъжен да съобрази всички налични по делото факти, наред с поведението на наказателноотговорното лице по време на съдебното производство, което даде възможност на въззивния съд да оцени правилността и законосъобразността на отмереното наказание и да не сподели доводите, изложени във въззивните жалби.

Правилно и законосъобразно е бил приложен чл.343г във връзка с чл.37 т.7 от НК, въз основа на който на подс.С. е било наложено кумулативно предвиденото наказание лишаване

от право да управлява МПС. При съвместното налагане на това наказание, наред с наказанието лишаване от свобода, то не може да бъде по-малко от последното, нито да го надвишава с повече от три години. При определянето му като размер, първият съд е взел предвид не само цялостното поведение на дееца, но и тежестта на допуснатото нарушение на правилата за движение по пътищата, при което е настъпил този резултат – смъртта на пешеходеца В.. Според САС следва да се отчетат и данните, че подс.С. е имала нарушения по ЗДвП, като следва да се уточни, че спрямо нея е имало издадени 4 наказателни постановления за периода от 2003г. до 2010г., които, освен че са с изтекла давност, касаят нарушения на чл.180 и чл.183 от ЗДвП /неправилно паркиране/, но не и превишена скорост. Тя е правоспособен шофьор от 1981 г., видно от приложената по делото справка картон на водача /л.108 от д.п./ и за близо 37 години стаж като водач на МПС, не може да се каже, че е системен нарушител на правилата за движение и от това да се направи извод за завишена степен на обществена опасност.

При така описаните обстоятелства, първостепенният съд е определил на подс.С. наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 /две/ години, считано от влизане на присъдата в сила. Въззивната съдебна инстанция намира този размер за справедлив и адекватен на подробно описаните обстоятелства, относими и подлежащи на обсъждане при определяне на съответното наказание и счита, че не са налице основания то да бъде коригирано. По повод на това наказание, настоящият съд не споделя възраженията на повереника на частните обвинители за увеличаване на размера му. При всеки отделен случай, следва да се съобразява конкретната обстановка, характеристиките на извършеното деяние, на настъпилите последици, но и на дееца и да се държи сметка за справедливо отмерване на санкцията, така че да може да се повлияе на наказателноотговорното лице, но и на останалите членове на обществото. Това означава, че наказанието не бива да бъде снизходително, но и не бива да бъде свръхтежко, за да може да се изпълнят целите, които са заложили в закона.

Първостепенният съд е дал подробен и мотивиран отговор на всяко едно от възраженията, както на частните обвинители и техния повереник, така и на подсъдимия и защитата му. Задълбочено и с необходимата прецизност са били обсъдени всички необходими факти, въз основа на които е изяснена фактическата обстановка, доказателствата, послужили за изграждане на правните изводи и обстоятелствата, от значение за определяне на вида и размера на наложените наказания.

Правилно, на осн.чл.189 ал.3 от НПК подс.С. е била осъдена да заплати направените по делото разноски – на досъдебното производство по сметка на МВР 1097 лева; направените в съдебното производство разноски в размер на 6031 лева, както и 10 лева държавна такса за служебно издаване на два изпълнителни лист.

При извършената цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт, настоящата съдебна инстанция не намери допуснати нарушения на процесуалния закон от първостепенния съд, водещи до отмяна или изменение.

По изложените съображения и на осн.чл.334 т.6 от НПК, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 07.03.2023г., постановена от Софийски градски съд, наказателно отделение, 15-ти състав по нохд № 635/2020г.

Решението подлежи на обжалване и протест в 15 дневен срок от съобщаването му на страните пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____